

РЕШЕНИЕ

№ 1165

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Николова

Вяра Русева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11756** по описа за **2019** година докладвано от съдия Миглена Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], с представляващи С. П. и К. К. и с проц.представител адв. М.Г. против Решение от 19.08.19г. на СРС, НО, 114-ти състав, постановено по НАХД 21567/18г. С решението е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-1030/16.11.18г. на изпълняващ правомощията на заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.644, ал.2, предл.2 във вр. с чл.644, ал.1, т.2, във вр. с параграф 1, т.51 от ДР на КЗ е наложено наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000.00 лева, за нарушение на разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от Наредба № 49/16.10.2014г. за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз (Наредба № 49/16.10.2014г.). Нарушението е извършено на 23.04.2018г., и се изразява в това, че жалбоподателят като застраховател не е изпълнил задължението си по чл.20, ал.2 от Наредба № 49/16.10.2014г., да определи застрахователно обезщетение по претенция № [ЕГН], съобразно изискванията на методиката за уреждане на претенции за обезщетение за вреди, причинени на МПС-а, съгласно приложения № 1 – 6 от Наредба № 24 от 2006г. за задължителното застрахователното застраховане по чл.249,

т.1 и 2 от КЗ и методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС-а.

В касационната жалба се сочи, че решението е незаконосъобразно, поради неправилно тълкуване на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Счита се, че имуществената санкция е била наложена при неспазена процедура и за нарушение, което не е извършено от жалбоподателя. Счита се, че при съставяне на АУАН не са били взети предвид изложените съображения от последния. Оспорва се обстоятелството нарушението да е било извършено в условията на повторност. Соци се, че съгласно чл. 496 КЗ влиза в сила на 01.01.2016 г. Относимо за повторността за нарушение на чл. 496 КЗ би било единствено нарушение на тази разпоредба /в сила от 01.01.2016 г./, извършено в срок от една година от влизане в сила на НП. В НП се релевират твърдения за предходно нарушение, но по чл. 271 КЗ (отм.), с издадено НП през 2014 г., т.е. преди влизане в сила на новия КЗ и респ.чл. 496 от същия, което НП е влязло в сила на 25.11.2015 г. След като предходното нарушение и Нп не са по новия КЗ, не е налице повторност. Счита се, че датата на нарушението е определена неправилно, нарушен е бил давностният срок по смисъла на чл. 34 ЗАНН. Не е изследвано дали претенцията била редовно предявена пред застрахователя. Твърди се, че наложеното наказание не съответства на посочените в чл. 12 от ЗАНН цели. Счита се, че нарушението се явява маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Моли се за отмяна на решението като проц. и мат. незаконосъобразно. Алтернативно моли за преквалифициране на наложената санкция от такава по чл. 644, ал. 2 КЗ, на такава по чл. 644, ал.1, т. 1 КЗ и за налагане на минимална законова санкция. Цитира се стара практика на АССГ. В съд. заседание касаторът не се представлява.

Ответникът Комисия за финансов надзор се представлява в съдебно заседание от юрк. С., който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли за потвърждаване на въззивното решение като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Поддържа писмени бележки с изложение, че не е налице хипотезата на чл. 28 от ЗАНН, наказанието не е наложено за нарушение по чл. 496 от КЗ /а по чл. 20 ал.2 от Наредба № 49/.

Прокурор Д. счита касационната жалба за неоснователна и моли за потвърждаване на въззивното решение.

По силата на препращащата норма на чл. 63 ал. 1 от ЗАНН жалбата е подадена в срока по чл.211 ал.1 от АПК, при спазване изискванията на АПК относно касационното обжалване, от лице с активна процесуална легитимация, пред надлежния съд, срещу решение от категорията на чл. 63 ал.1 от ЗАНН, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл.63 ал.1, от ЗАНН първоинстанционното решение подлежи на касационно оспорване на основанията, предвидени в НПК. В чл.348 ал.1 от НПК са изброени 3 касационни основания: нарушен е закона, допуснато е съществено нарушение на процесуалните правила или наложеното наказание е явно несправедливо. Съгласно чл.218 от АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, като за неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон следи и служебно. От което по аргумент на противното следва, че за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от първоинстанционния съд и за явна несправедливост на наложеното наказание Съдът ще следи, само ако са били изложени в жалбата като касационни основания.

Съдът счита решението на първоинстанционния съд за валидно и допустимо, както и

за постановено при липсата на допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и при правилно приложение нормите на материалния закон. Съображенията на К. състав са следните.

СРС се е произнесъл при правилно установена фактическа обстановка, която напълно се подкрепя от събраните доказателства. АУАН/НП са издадени от компетентни органи. Спазени са сроковете за тяхното издаване. Въз основа на правилно установената фактическа обстановка и анализ на доказателствата, СРС е стигнал до законосъобразния извод за наличие на извършеното нарушение. Касационната инстанция намира доводите на касатора за неоснователни. От доказателствата по делото е безспорно, че касаторът в качеството му на застраховател не е изпълнил задължението си по чл.20, ал.2 от Наредба № 49/16.10.2014г., за което съгласно чл. 644, ал.2 от КЗ, е наложено наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000.00 лева. Обезщетенията за вреди на моторни превозни средства се определят в съответствие с методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, приета с наредбата по чл.504 от КЗ. В чл.20, ал.2 от Наредба № 49/16.04.2014 г. се определя реда за определяне на обезщетение за вреди на МПС, претендирани на основание задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, като за целта препраща към методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства. С неспазването на този ред се реализира състав на административно нарушение, за което е установено административно наказание. С неизпълнението на задължението застрахователното обезщетение да бъде определено съобразно Методиката по Наредба № 24 е извършено нарушение на Наредба № 49, която се явява акт по прилагането на КЗ, и това е основание да бъде ангажирана отговорността на дружеството. В случая, както правилно е приел и районния съд, нарушението е безспорно установено, доколкото щетите са занижени и не съответстват на заложените в Методиката. Дружеството е определило и изплатило на 26.06.18г обезщетение в размер на 955.58лв /около 53% от размера на обезщетението, което би трябвало да се изпрати, ако се спази методиката- 1817.54лв/, като едва след обръщане на внимание от страна на КФН с писмо от 04.07.18г, на 11.07.18г дружеството е изплатило на клиента останалите 47% от обезщетението /още 861.96лв/. Извършено доплащане от страна на застрахователя/тъй като реално първоначално е платил обезщетение под минималната граница за съответния вид вреди на МПС/, но едва след започване на проверката от страна на контролния орган, представлява косвено потвърждаване на фактическите констатации и изводи на наказващия орган, а именно, че първоначално изплатеното обезщетение е определено в несъответствие с изискванията на Методиката.

Цитираната в жалбата практика на АССГ относно повторността е стара, изолирана и преодоляна с решение на ОС на съдиите от АССГ. Доводите на касатора относно липсата на повторност са несъстоятелни. Нарушението е повторно, тъй като е извършено в 1-годишен срок от влизане в сила на друго наказателно постановление /НП № Р-10-783/26.10.2017г., влязло в сила на 31.03.2018г./, с което касаторът е санкциониран за същия вид нарушение /по чл. 20 ал.2 от Наредбата/. Имуществената санкция е определена в минимален размер, поради което правилно районният съд е приел, че същата съответства на вида, характера и тежестта на извършеното нарушение. Съдът е изложил и съображения относно липсата на основания за прилагането на чл.28 от ЗАНН, които касационната инстанция възприема изцяло.

Конкретното нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от всички останали нарушения от този вид.

Съдът не следва и да преквалифицира наказанието като такова по чл.644, ал.1 т.1 от КЗ/както иска алтернативно касаторът/, тъй като този текст е за извършени нарушения от физически лица. В процесния случай е нарушена разпоредбата на чл.20, ал.2 от Наредба № 49, която вменява определени задължения на застрахователите /ЗД [фирма] е застрахователно дружество по см. на чл.12, ал.1, т.1, пр.1 КЗ, който определя че застраховател е акционерното дружество, получило лиценз при условията и по реда на този кодекс/.Правилно дружеството е санкционирано в хипотезата на чл. 644 ал.2 от КЗ/за повторност/.

В обобщение касационната инстанция намира решението на СРС за валидно, допустимо и правилно и като такова същото следва да бъде оставено в сила.

При това положение следва да бъде уважена претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение - в мин. размер по чл. 25 ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 78 ал.8 от ГПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

Водим от горното и на осн. чл. 221 ал.1 и 2 от АПК Съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 19.08.19г. на СРС, НО, 114-ти състав, постановено по НАХД 21567/18г.

ОСЪЖДА ЗД [фирма]-С. да заплати на Комисията за финансов надзор сумата от 100.00 (сто) лева, представляваща разноски по делото / юрисконсултско възнаграждение/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: